

РЕШЕНИЕ

№ 11490

гр. София, 24.03.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XXIV КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 06.03.2026 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Росица Цветкова

**ЧЛЕНОВЕ: Снежанка Кьосева
Георги Бозуков**

при участието на секретаря Десислава Лазарова и при участието на прокурора Милен Ютеров, като разгледа дело номер **901** по описа за **2026** година докладвано от съдия Георги Бозуков, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) вр. чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН). Образувано е по касационна жалба на „Аякс 90“ ООД, ЕИК[ЕИК], представлявано от Н. Г. Г., чрез адвокат Д. Д. - САК, с адрес [населено място], [улица], ет.5, офис 15, с адрес за връчване на съобщения: гр.С., [улица], вх.Б, ет.5, офис 15, чрез адвокат Х. Х. – САК, против Решение на Софийски районен съд, постановено по нахд.№ 11385/2025 г., 14 състав, с което е потвърдено Наказателно постановление № 832396-Б823415/17.06.2025г., издадено от Ц. М. С. - Заместник директор на ТД на НАП С.. С НП на „Аякс- 90“ ООД, на основание чл.182, ал.1 от ЗДДС е наложено административно наказание „Имуществена санкция“ в размер на 8 500 лева за нарушение на чл.124, ал.2 ЗДДС.

С касационната жалба се твърди, че решението на СРС е незаконосъобразно и неправилно. Налице са процесуални нарушения, тъй като е нарушено правото на защита на дружеството, което е съществено процесуално нарушение, тъй като за него е невъзможно да се защитава по неконкретизирано обвинение за извършване на административно нарушение. Отделно от това нарушението било малозначително и на това самостоятелно основание наказателното постановление следвало да бъде отменено. Налице било основанията за преквалифициране на описаното в наказателното постановление деяние и на дружеството следвало да бъде наложена санкция по превилигирвания състав съгласно чл.182, ал.2 от ЗДДС в минималният законоустановен размер. Съгласно нормата на чл.182, ал.1 от ЗДДС, при нарушение по ал. 1,

когато регистрираното лице е издало или отразило данъчния документ в периода, следващ данъчния период, в който документът е следвало да бъде издаден или отразен, глобата, съответно имуществената санкция е в размер 25 на сто от неначисления данък или на посочения данък в неотразения документ, но не по-малко от 250 лева.

С оглед на гореизложеното, се иска съдът да постанови решение, с което да отмени Решение на Софийски районен съд, постановено по нахд. №11385/2025г., с което е потвърдено Наказателно постановление № 832396-Б823415/17.06.2025г., издадено от Ц. М. С. - Заместник директор на ТД на НАП С., с което на „Аякс-90“ ООД на основание чл.182, ал.1 от ЗДДС е наложено административно наказание „Имуществена санкция“ в размер на 8 500 лева за нарушение на чл.124, ал.2 ЗДДС и да постанови ново решение, с което да отмени изцяло процесното наказателно постановление като незаконосъобразно по изложените в жалбата аргументи или алтернативно, ако счете че не са налице основания за отмяна на обжалваното наказателно постановление, се иска съдът да измени същото като преквалифицира описаното в наказателното постановление деяние и на дружеството бъде наложена санкция по превилигирирания състав съгласно чл.182, ал.2 от ЗДДС в минималният законоустановен размер.

В съдебно заседание, касаторът-редовно призован, се представлява от адв. Д., която поддържа касационната жалба, а в ход по същество претендира и основателността ѝ. Иска от съда да бъде отменено съдебното решение и НП, претендира адвокатско възнаграждение.

Ответникът – Зам. директорът на ТД на НАП-редовно призован, чрез юрк. К., претендира неоснователност на касационната жалба, иска то съда да остави в сила съдебното решение. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение, направи възражение за прекомерност на адвокатския хонорар.

ПРОКУРОРЪТ представи заключение за основателност на касационната жалба.

Административен съд - [населено място],XXIV-ти касационен състав, като прецени допустимостта и основателността на касационната жалба по наведените в нея касационни основания, предвидени в чл. 348, ал.1 от НПК, съгласно разпоредбата на чл.218, ал.1 от АПК, във връзка с чл.63в, ал.1 от ЗАНН, ангажираните по делото пред СРС доказателства и съобразно закона, намира за установено следното:

Касационната жалба е процесуално допустима, като подадена в срок и от надлежна страна, срещу съдебен акт, подлежащ на касационен контрол пред Административен съд – [населено място].

Въззивният съд е приел за установено по фактите следното:

При извършена проверка на 14.05.2025 г. на дружеството е връчено искане за представяне на документи и писмени обяснения № П-22221025087964-040-0001/14.05.2025 г. по електронен път. Изисканите документи са представени. На 21.05.2025 г. са представени допълнителни писмени обяснения, фактура и пълномощно. След анализ на посочените документи се установило, а това се потвърдило и от НП, че дружеството е издало фактура с данъчна основа 42 500 лв. и начислен ДДС в размер на 8 500 лв., която не е отразена в дневника за продажби и СД по ЗДДС за данъчен месец ноември 2024 г., когато е следвало да бъде отразена. Същата е отразена за месец април 2025 г. Според НП това е довело до определяне на резултата за периода м. ноември 2024 г., данък за внасяне с по-малък от 8 500 лв. размер, тъй като дружеството е

декларирало ДДС за внасяне в размер на 5 935.66 лв. Данъкът в размер на 8 500 лв. е внесен през м. май 2025 г., което е нарушило чл. 124, ал. 2, пр. 2 ЗДДС. В НП са отразени мястото и датата на извършване на нарушението, компетентната териториална дирекция на НАП, както и че нарушението е установено за първи път. АНО приел, че е налице нарушение по чл. 124, ал. 2, пр. 2 ЗДДС, вр. чл. 182, ал. 1 ЗДДС. Постъпило е възражение, което в НП е счетено, за неоснователно. Според НП при определяне на наказанието са взети предвид всички смекчаващи и отегчаващи обстоятелства, според АНО, не били налице основания за прилагане на чл. 28 ЗАНН.

Горната фактическа обстановка съдът възприел въз основа на писмените материали по преписката, както и въз основа на показанията на разпитания в съдебното заседание свидетел, които взаимно се допълвали се и не си непротиворечали, отделно от това били логични и последователни, поради което ги кредитирал изцяло.

Жалбата била подадена в предвидения срок от надлежна страна и била процесуално допустима. Разгледана по същество - неоснователна.

От доказателствата по делото съдът установил, че АНО е компетентен, АУАН и НП са издадени от оправомощени длъжностни лица и при спазване на формалните реквизити на чл. 42 и чл. 57 ЗАНН. Нарушението по чл. 124, ал. 2, пр. 2 ЗДДС е надлежно описано както словесно, така и цифрово, като е посочена и правната квалификация по чл. 182, ал. 1 ЗДДС.

Не са установени съществени процесуални нарушения, които да водят до незаконосъобразност на НП.

От събраните гласни и писмени доказателства, включително представените от жалбоподателя документи за последващо коректно отразяване на процесната фактура, съдът приел за безспорно установено, че: Фактура № [ЕГН]/30.11.2024 г., с данъчна основа 42 500 лв. и ДДС 8 500 лв., е действително издадена и е следвало да бъде включена в дневник продажби и СД по ЗДДС за месец ноември 2024 г.

Дружеството не е отразило фактурата в съответния данъчен период, поради което е декларирало по-нисък резултат по ЗДДС.

На 21.05.2025 г., дружеството е предприело действия по коригиране на нарушението, като е отразило фактурата в отчетните регистри за м. април 2025 г. и е внесло изцяло дължимия ДДС в размер на 8 500 лв.

Съдът приел, че нарушението е доказано от обективна страна. Налице било неизпълнение на задължението по чл. 124, ал. 2 ЗДДС и правилно АНО е подвел установените факти под посочената материално правна норма като законосъобразно е констатирал, че е налице нарушение от страна на дружеството, в качеството му търговец, регистриран по ЗДДС, нарушил разпоредбата на чл. 124, ал. 2 от ЗДДС, която изисквала регистриране и отчитане на извършените в търговските обекти продажби чрез отразяване на отчетите за извършени продажби по чл. 119 НПК в дневника за продажби през данъчния период, за който са издадени.

В тази връзка и съобразно разпоредбата на чл. 182, ал. 1 от ЗДДС, съгласно която, на лице което допусне описаното по-горе нарушение, свързано именно с декларирането на данъка, се налага имуществена санкция в размер на определения в по-малък размер данък, но не по-малко от 1000 лв.

Съдът приел, че законосъобразно е ангажирана административнонаказателната отговорност

на „А. 90“ ООД. Доколкото нарушението се явява извършено от страна на юридическо лице, изследването на субективната страна на нарушението се явявало безпредметно.

Посочено е от съда, че санкционната разпоредба е правилно тълкувана и приложена от страна на наказващия орган. В редакцията, действала към момента на деянието, същата предвиждала санкция във всички случаи водещи на пропуски до определяне на данъка в по-малък размер, т. е. както до определяне на по-нисък размер на данъка за внасяне. Най-сетне всички съмнения във връзка с лексическото тълкуване на нормата, намерили отражение в жалбата се явявали отстранени с актуалната редакция на текста, където изрично било записано, че нарушението е реализирано, както се стигне до резултат за периода данък за внасяне в по-малък размер, така и когато това водело до данък за възстановяване в по-голям размер. Засягането на фиска и в двата случая било идентично, като деяние, причинно-следствена връзка и резултат.

Санкцията, наложена на дружеството в размер на 8 500 лева, била равна на дължимия, но недеklarиран данък, т. е. съответствала на фиксирания в закона размер като с оглед правомощията на съда в настоящото производство и предвид изричната разпоредба на чл. 27, ал. 2 ЗАНН, не се нуждало от подробно обсъждане.

Съдът не намерил за основателни оплакванията изложени в жалбата, че извършеното представлява маловажен случай на административно нарушение от съответния вид, за който приложение е следвало да намери чл. 28 ЗАНН. В настоящия случай отсъствали, каквито и да било обективни особености на деянието, които да го отличават от другите деяния от същия вид и да снижават неговата обществена опасност, до степен, която прави прекомерно, всяко санкциониране на извършеното. Подобни аргументи не следвало да се черпят от размера на неотчетените продажби, доколкото видно от текста на нормата, дължимия ДДС надхвърлял четири пъти минималния размер на санкцията, респективно същият размерът на вредата значително надхвърлял заложения от законодателя минимум. А освен това следвало да се държи сметка и за засегнатите обществени отношения свързани с правилното функциониране на данъчната система. Обстоятелството, че данъкът е декларирани в последващ период, не водело до изключване на основанието за ангажиране на отговорността, нито пък снижавало в такава степен обществената опасност на извършеното. Напротив касаело се за изпълнение на дължимо задължение на регистриран по ЗДДС субект, което подлежало на събиране независимо от и отделно от административно-наказателната отговорност.

По отношение на възраженията за непропорционалност на наложената санкция съдът посочва, че Съдът на ЕС е извел критерии, по които санкцията във всеки конкретен случай, да се преценява с оглед своята пропорционалност, като това е винаги прерогатив на националния съд, дори съобразно цитираните решения в жалбата. Прилагането на принципа за пропорционалност при преценка на наложената имуществена санкция в казуса по делото произтичал и от задължението за спазване на принципите по правото на Европейския съюз. Тъй като установеното задължение за начисляването на ДДС по чл. 86 от ЗДДС безспорно имало за цел предотвратяване на избягване от данъчно облагане, то правото на държавите членки да въведат такива изисквания се основава на чл. 273 от Директива 2006/112/ЕО на Съвета от 28 ноември 2006 година относно общата система на данъка върху добавената стойност. Съгласно тази разпоредба, държавите-членки могат да наложат други задължения, които те считат за необходими за осигуряване правилното събиране на ДДС и предотвратяване избягването на данъчно облагане. Съгласно трайната практика на Съда на Европейския съюз, държавите членки имат законен интерес да вземат подходящите мерки за защита на своите финансови интереси, а борбата срещу данъчните измами,

избягването на данъчно облагане и евентуалните злоупотреби представлявала цел, призната и насърчавана от Директива 2006/112 - в този смисъл Решение от 14 март 2013 г. по дело Valsts, C-525/11, точка 28 и цитираната в същото съдебна практика. Съгласно Решение на този съд от 9 февруари 2012 г. по дело Marton U., C210/10, т. 23 и цитираната в същото съдебна практика, "при липса на хармонизация на законодателството на Съюза в областта на санкциите, приложими при неспазване на условията, предвидени от установен в това законодателство режим, държавите членки са компетентни да изберат санкции, които според тях са подходящи. Те въпреки това са задължени да упражняват компетентността си при спазване на правото на Съюза и на неговите общи принципи, а следователно и при спазване на принципа на пропорционалността". Също така, когато правна уредба по правото на Съюза препраща по този въпрос към националните разпоредби, какъвто бил процесният случай на налагане на санкции, свързани с общата система на ДДС, принципът за лоялното сътрудничество по член 4, параграф 3 от ДФЕС налага на държавите членки да вземат всички мерки, които са годни да гарантират обхвата и ефективното действие на правото на Съюза, като за тази цел, запазвайки дискреционната си власт по отношение на избора на такива мерки, те трябвало да гарантират, че при всички положения придават на санкцията ефективен, пропорционален и възпиращ характер - Решение от 7 октомври 2010 г. дело Stils Met SIA, C-382/09, т. 44 и цитираната в същото съдебна практика. Относно към процесните имуществени санкции е изведено в т. 46 от същото решение, че самият принцип на глоба, която има за цел да гарантира, че данъчнозадължените лица спазват своите задължения за данъчно деклариране, не е в противоречие с правото на Съюза. Съгласно отговора на втори въпрос и т. 48 от решението по цитираното дело Stils Met SIA, съдът е постановил, че правото на Съюза допуска правна уредба на държава членка, която предвижда в случай на грешка при тарифното класиране на стоки, внесени на митническата територия на Съюза, да се налага глоба, равняваща се на общия размер на антидъмпинговите мита, дължими за тези стоки, доколкото размерът на тази глоба се определя при условия, аналогични на тези, които уреждат в националното право нарушения от същото естество и със същата тежест и които придават на санкцията ефективен, пропорционален и възпиращ характер, като задача на запитващата юрисдикция е да извърши преценка в това отношение.

С оглед изложеното, съдът приел, че жалбата се явява неоснователна и наказателното постановление следва да бъде потвърдено и не са налице основания за приложение на чл. 28 ЗАНН, тъй като нарушението не е маловажно, но тежестта му била намалена поради последващите действия на дружеството.

С тези мотиви СРС потвърдил Наказателно постановление № 832396- F823415/17.06.2025 г., издадено от заместник-директора на ТД на НАП С., с което на „АЯКС-90“ ООД на основание чл. 182, ал.1 ЗДДС е наложено административно наказание „Имуществена санкция“ в размер на 8 500 (осем хиляди и петстотин) лева за нарушение на чл. 124, ал.2 ЗДДС.

Правна преценка на касационната инстанция.

Съобразно чл. 218 от АПК касационната инстанция дължи произнасяне само относно наведените в жалбата касационни оплаквания, като следи служебно за валидността, допустимостта и съответствието на решението с материалния закон.

Решението на Софийския районен съд е валидно и допустимо

Настоящият касационен състав намира решението за постановено при правилно приложение на закона – относно извършеното нарушение, нарушената разпоредба и субекта на административно-наказателната отговорност, както и по приложението на санкционната норма и

неприложимост на чл. 28 ЗАНН в конкретния случай.

Съдебното следствие в хода на първоинстанционното производство е проведено обективно, всестранно и пълно. По делото не са събрани доказателства, които да оборват установената в наказателното постановление фактическа обстановка. Такива не бяха представени и в касационното производство.

С оглед на това, изложените правни изводи в обжалваното решение напълно се споделят от настоящия касационен състав. При постановяването му не са допуснати съществени процесуални нарушения по смисъла на чл. 348, ал. 3 НПК, които да обосновават отмяната му, възведени като касационни основания в жалбата по делото. Районният съд е проявил необходимата активност за всестранно и пълно изясняване на фактите и обстоятелствата, включени в предмета на доказване по делото, като е събрал относимите писмени и гласни доказателства. Процесуалните права на страните не са били ограничени. Съдът е обосновал изводите си относно фактическата обстановка, като е обсъдил подробно доказателствата по делото.

Безспорно е установено извършеното нарушение на задължението по чл.124, ал.2 ЗДДС от дружеството касатор, дадената от органите на административно наказателното производство с АУАН и НП правна квалификация на извършеното е правилна.

АУАН има за цел да установи извършено ли е или не едно конкретно нарушение. Нормата на чл. 42 от ЗАНН разписва реквизитите, които следва да съдържа АУАН, като те се отнасят до лицето установило нарушението, установяване на нарушителя и индивидуализирането му и установяване на нарушението. Не случайно чл. 42, ал. 1, т. 5 от ЗАНН предвижда като реквизит на АУАН посочване на законите разпоредби, които са нарушени, а именно с АУАН следва да се установи противоправното поведение и на кои норми то не съответства. В чл. 42 от ЗАНН и в реквизитите на АУАН не е предвидено отразяване на санкционните разпоредби, т.е. тези, по които следва да се наложи наказанието, както и не е предвидено в АУАН да се посочва или определя вида и размера на наказанието. Тази уредба съответства и на правната природа на АУАН, а именно като акт, с който се установява нарушението и нарушителя. Видът и размерът на наказанието се определят с наказателното постановление, поради и което съобразно чл. 57, ал. 1, т. 6 от ЗАНН те са и основен негов реквизит.

Изводът на СРС, че случаят не е маловажен по чл. 28 ЗАНН, е правилен. Маловажен случай на административно нарушение е този, при който извършеното нарушение с оглед липсата или незначителните вредни последици или с оглед на други обстоятелства представлява по-ниска степен на обществена опасност в сравнение с обикновените случаи на административни нарушения от съответния вид. Този критерий на преценка се прилага за всички нарушения, когато трябва да се реши въпросът дали случаят е маловажен или не. В конкретния случай неизпълнението на задължението разкрива реална обществена опасност, имайки предвид характера на засегнатите обществени отношения, свързани с правилното отразяване на задължения за ДДС, което пряко рефлектира върху данъчните приходи в бюджета. Поради това настоящата съдебна инстанция приема, че случаят не е маловажен по смисъла на чл. 28 от ЗАНН. Не е смекчаващо обстоятелство отразяването на процесната фактура в следващ данъчен период от самото дружество, защото интересът на фиска вече е бил засегнат с декларирания нулев данъчен резултат за м. 07.2024г. Касае се за настъпила загуба на

данъчни приходи и компенсирането им в следващ данъчен период от задълженото лице, не е смекчаващо обстоятелство, а изпълнение на задължението по чл.124, ал.2 ЗДДС със закъснение.

Неоснователни са и възраженията на касатора, че наложеното наказание не съответства на целите на административното наказание, посочени в чл. 12 от ЗАНН. Разпоредбата на чл.182, ал. 1 ЗДДС е правилно приложена. Наложена имуществена санкция напълно съответства на предвиденото в закона, а определянето на санкцията в изричен размер - сумата на данъка по конкретната фактура, съответства на характера и конкретната тежест на извършеното нарушение.

По изложените съображения, касационният съд счита, че по отношение на обжалваното решение не се установи касационно основание по чл. 348 от НПК, наведено в касационната жалба. Съдебното решение е правилно и при условията и по реда на чл. 221, ал. 2 от АПК следва да бъде оставено в сила.

При този изход на спора и на основание чл. 63д, ал. 5 от ЗАНН при направеното своевременно искане, на ответника се дължат разноски за юрисконсултско възнаграждение в размер на 80 лв., определен съгласно чл. 37, ал. 1 от Закона за правната помощ и чл. 27е от Наредбата за заплащането на правната помощ.

По изложените съображения, АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-град, XXIV –ти касационен състав на основание чл. 221, ал. 2 от АПК във вр. чл. 63, ал. 1, изр. 2 от ЗАНН,

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА решение № 4205 / 22.11.2025 г., постановено по н.а.х.д. № 11385/2025г, по описа за 2025 г. на СРС, 14-ти състав.

ОСЪЖДА „Аякс 90“ ООД, ЕИК[ЕИК], със седалище в [населено място], да заплати по бюджета на ТД на НАП - С. разноски за юрисконсултско възнаграждение в размер на 80 (осемдесет) лева.

Решението е окончателно.